

Kommittédirektiv

Ett öppnare och enklare system för tillträde till högskoleutbildning på grundnivå

Dir.
2016:24

Beslut vid regeringssammanträde den 17 mars 2016

Sammanfattning

En särskild utredare ska göra en översyn av hela systemet för tillträde till sådan högskoleutbildning som påbörjas på grundnivå och som vänder sig till nybörjare och lämna förslag till ett öppnare och enklare system.

Utredaren ska bl.a.

- lämna förslag till bestämmelser för tillträde till högskolan som ersätter de nuvarande bestämmelserna i högskolelagen (1992:1434) och högskoleförordningen (1993:100) och som möter kraven på enkelhet och förutsebarhet,
- analysera och lämna förslag till hur grundläggande behörighet kan uppnås genom arbetslivserfarenhet oavsett hur den har förvärvats,
- ta ställning till om högskoleprovet ska få en mer begränsad roll i urvalet jämfört med i dag och i så fall lämna förslag till hur rollen ska se ut,
- analysera och ta ställning till om ett system med meritpoäng ska finnas eller inte, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget ska redovisas senast den 15 mars 2017.

Nuvarande bestämmelser för tillträde till högskoleutbildning

Tillträde till högskoleutbildning vid universitet och högskolor under statligt huvudmannaskap regleras huvudsakligen i högskolelagen (1992:1434) och i högskoleförordningen (1993:100). Om inte annat särskilt anges i lagen gäller det som sägs i lagen om högskolor även universitet. Detsamma gäller i dessa direktiv.

Högskolorna fick i samband med den omfattande avreglering av högskolan som genomfördes 1993 möjlighet att själva fatta beslut om sina tillträdesbestämmelser. Det kom bl.a. att innebära att det formulerades olika behörighets- och urvalsregler för relativt likartade utbildningar vid olika högskolor. Statliga universitet och högskolor, som beslutar om tillträde till sina utbildningar, är myndigheter som lyder under regeringen. Regleringen när det gäller sådana lärosäten faller under regeringens s.k. restkompetens enligt 8 kap. 7 § regeringsformen, dvs. regeringen har befogenhet att reglera dessa myndigheters verksamhet. Det har dock ansetts att bestämmelserna för tillträde till högskoleutbildning är en nationell angelägenhet för riksdag och regering (prop. 1995/96:184, bet. 1995/96:UbU11, rskr. 1995/96:264).

Den senaste större reformen på tillträdesområdet beslutades 2007 och tillämpades första gången i antagningen till höstterminen 2010. Reformen innebar bl.a. att vissa kurser i gymnasieskolan skulle ge extra poäng vid urvalet, s.k. meritpoäng, och att en särskild grupp infördes i betygsurvalet för sökande som hade kompletterat sina betyg inom den kommunala vuxenutbildningen. Bestämmelserna om meritpoäng har sedan införandet förändrats bl.a. för att även sökande med utländska betyg och äldre svenska betyg ska tillgodoräknas sådana poäng i urvalet.

En annan större förändring på senare år är att den tidigare möjligheten att genom ålder och arbetslivserfarenhet bli grundläggande behörig till högskoleutbildning har avskaffats.

Uppdraget att föreslå ett öppnare och enklare tillträdes-system

Hela systemet för tillträde till högskoleutbildning som påbörjas på grundnivå behöver ses över

Möjlighet till högskoleutbildning bidrar till jämlikhet mellan människor. Bestämmelserna om tillträde till högskoleutbildning påverkar i hög grad kvinnors och mäns möjligheter att studera vidare. Det är därför angeläget att dessa bestämmelser inte utesluter någon som har förutsättningar att klara högskolestudier. Samtidigt ska bestämmelserna säkerställa att endast de som har nödvändiga kunskaper för att tillgodogöra sig utbildningen anses behöriga. Att de studenter som antas har de nödvändiga förkunskaper som krävs för att kunna tillgodogöra sig utbildningen är en mycket viktig förutsättning för att utbildningen ska kunna hålla hög kvalitet och för att kunskapsnivån över tid inte ska urholkas.

Bestämmelserna om tillträde till högskoleutbildning ska bl.a. ge information till presumtiva sökande om vilka förkunskaper som krävs för att kunna tillgodogöra sig olika utbildningar, vara rättssäkra och möjliga att förhålla sig till. De ska också vara så utformade att det är de som har bäst förutsättningar att klara studierna som antas när urval behöver göras.

Det kan ifrågasättas om dagens tillträdesbestämmelser uppfyller dessa behov av öppenhet och tydlighet. Det finns därför ett behov av att göra en översyn av de nuvarande bestämmelserna i sin helhet.

En utgångspunkt för en sådan översyn bör vara att tillträdes-systemet även fortsättningsvis ska vara huvudsakligen gemensamt för högskolorna. Översynen bör endast omfatta tillträde till sådan högskoleutbildning som enligt bestämmelserna för högskolan påbörjas på grundnivå och som vänder sig till nybörjare, även om de förslag som lämnas kan komma att påverka tillträdet till andra nivåer.

En utredare ska därför

- göra en översyn av hela systemet för tillträde till sådan högskoleutbildning som påbörjas på grundnivå och som vänder sig till nybörjare, och
- lämna förslag till ett öppnare och enklare system.

I de delar av systemet som inte särskilt pekas ut nedan står det utredaren fritt att överväga och lämna förslag utifrån utgångspunkterna i dessa direktiv.

Det ska finnas flera vägar in i högskolan

Huvudvägen in i högskolan ska även i fortsättningen utgöras av meriter från gymnasieskolan, men det ska liksom i dag finnas flera vägar in i högskolan. Alla kvinnor och män som har de förkunskaper och meriter som krävs ska ha möjlighet att kunna antas, oavsett hur dessa har uppnåtts. Det är av stor vikt att systemet möjliggör ett livslångt lärande, så att det inte finns hinder att vid olika skeden i livet gå mellan arbete och utbildning. Det är samtidigt viktigt att tillträdesbestämmelserna ger stora möjligheter att gå direkt från gymnasieskolan till högskolan.

Tillträdessystemet bör vara hållbart över en rimligt lång tid så att det kan hantera såväl förändringar i omvärlden som en alltmer heterogen sökandegrupp utan att bestämmelserna återkommande behöver justeras. Inte minst behöver systemet kunna hantera en allt större grupp sökande med utländska meriter, bl.a. inresande studenter och nyanlända.

Det har visat sig att tillträdesbestämmelsernas utformning starkt påverkar gymnasieskolan och gymnasieelevernas val och strategier. Det är därför viktigt att bestämmelserna om tillträde sänder önskvärda signaler till eleverna och inte påverkar studierna i gymnasieskolan negativt.

När det gäller frågan om att skapa fler vägar in i högskolan gäller det såväl hur kraven på förkunskaper för behörighet ska utformas som på vilka grunder urval ska göras till utbildningar med fler behöriga sökande än vad som kan tas emot.

Utredarens förslag ska utgå från att en sökande som enligt tidigare bestämmelser har uppfyllt kraven på grundläggande be-

hörighet eller motsvarande, även tills vidare ska anses ha sådan behörighet.

Hur kan arbetslivserfarenhet utgöra grund för behörighet?

De krav på förkunskaper som ställs för att en sökande ska kunna komma i fråga för antagning till en högskoleutbildning anges i form av dels grundläggande behörighet, dels särskild behörighet. Den grundläggande behörigheten är ett generellt förkunskapskrav, dvs. gäller för all högskoleutbildning, medan den särskilda behörigheten anger specifika krav för en viss utbildning. Av nuvarande bestämmelser i 7 kap. 5 § högskoleförordningen (1993:100) framgår bl.a. att den som har en högskoleförberedande examen från gymnasieskolan uppfyller kraven på grundläggande behörighet. Utredaren ska utgå ifrån att de generella förkunskapskrav som ställs även fortsättningsvis ska motsvara nivån på dagens grundläggande behörighet.

Förkunskapskraven kan enligt den nämnda bestämmelsen också uppfyllas på andra sätt, t.ex. genom annan utbildning eller arbetslivserfarenhet, s.k. reell kompetens. Det gäller även för den särskilda behörigheten. Validering av reell kompetens är av stor betydelse för nyanlända som saknar fullständig dokumentation av sina utländska meriter, och för personer med kompetens som har förvärvats genom arbete eller icke formella studier. En sökande som har andra meriter än från den svenska gymnasieskolan eller motsvarande utbildning, t.ex. arbetslivserfarenhet, studier i annat land eller icke dokumenterade studier, kan således få dessa meriter bedömda och validerade utifrån sina förutsättningar att klara högskolestudier. Denna möjlighet är en viktig komponent i ett öppet tillträdessystem och ska finnas även fortsättningsvis.

Det är oklart i vilken omfattning en bedömning av reell kompetens för behörighet görs vid högskolorna eftersom det inte har gjorts någon systematisk uppföljning av detta. De uppgifter som Universitets- och högskolerådet har tillgång till tyder på att antalet individer som har antagits efter bedömning av reell kompetens är lågt. Det finns också indikationer på att bedömning av reell kompetens inte har hög prioritet vid alla hög-

skolor. Det är dock viktigt att systemet för validering och bedömning av reell kompetens nyttjas och fungerar väl, inte minst för att underlätta nyanlända kvinnors och mäns etablering i det svenska samhället.

Tidigare var det också möjligt att uppnå grundläggande behörighet genom arbetslivserfarenhet i kombination med ett ålderskrav. Denna möjlighet avskaffades inför antagningen till höstterminen 2008 eftersom regeringen då bedömde att möjligheten till validering av andra meriter än genomgången gymnasieutbildning uppfyllde behoven.

För att på ett effektivare sätt ta till vara kompetensen hos kvinnor och män med arbetslivserfarenhet och för att underlätta det livslånga lärandet är det viktigt att åter införa en bestämmelse som på ett annat sätt än genom dagens bedömning av reell kompetens gör det möjligt att uppfylla kraven för grundläggande behörighet genom arbetslivserfarenhet. En sådan bestämmelse kan utöver kvantitativa mått även omfatta exempelvis icke-kvantitativa metoder som en förenklad process för att bedöma kompetens som en person har fått genom sin arbetslivserfarenhet.

Utredaren ska därför

- analysera och lämna förslag till hur grundläggande behörighet kan uppnås genom arbetslivserfarenhet oavsett hur den har uppnåtts, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Vilka urvalsgrunder ska finnas?

Att en person är behörig till en utbildning innebär inte automatiskt att hon eller han har ett meritvärde att konkurrera med i ett eventuellt urval, dvs. när platserna på en utbildning ska fördelas mellan de sökande om det finns fler behöriga sökande än vad som kan tas emot. I dag utgör betyg och högskoleprov generella urvalsinstrument, dvs. de instrument som alltid ska ligga till grund för urval till högre utbildning. Högskolorna kan också fördela en del av platserna via s.k. andra urvalsgrunder som de själva beslutar om, t.ex. intervjuer och arbetsprov eller andra prov. Denna möjlighet utnyttjas dock i liten utsträckning. Vid

urval ska minst en tredjedel av platserna fördelas på grundval av betyg, minst en tredjedel på grundval av resultat på högskoleprovet och högst en tredjedel på grundval av urvalsgrunder som lärosätena själva beslutar. Vid fördelningen av platser inom betygsurvalet, där sökande med betyg från gymnasieskola och folkhögskola ingår, fördelas platserna utifrån antalet behöriga sökande från gymnasieskola respektive folkhögskola. Om det finns få sökande till en utbildning från någon av dessa grupper, genereras få eller inga platser till dessa sökande. Det kan ske t.ex. för sökande med omdömen från folkhögskolan. Detta är ett problem.

Av urvalsgrunderna har betygen enligt forskning på området den bästa förmågan att förutsäga kommande studieframgång. Samtidigt finns behov av andra urvalsgrunder än betyg för att inte utestänga sökande som har blivit behöriga på annat sätt än genom gymnasieutbildning, eller för att kunna mäta andra förmågor än de som mäts i betygen. Det har också visat sig att de andra urvalsgrunder som används av universitet och högskolor också har en relativt god förmåga att förutsäga studieframgång.

Urvalsgrunden resultat från högskoleprovet infördes 1977 för sökande som genom arbetslivserfarenhet och ålder var behöriga till högskoleutbildning. Provet kunde då bara skrivas av den gruppen. Provet blev 1991 ett generellt urvalsinstrument och har numera främst kommit att bli ytterligare en chans att kunna antas utöver betygen. Det skrivs i dag i stor utsträckning av gymnasieelever. Högskoleprovet har också fått en roll som skiljekriterium i betygsurvalet vid lika meriter, vilket innebär att det i princip är ett måste att ha ett högskoleprovsresultat för att kunna konkurrera om en plats till de mest attraktiva utbildningarna. Provet har sålunda fått en helt annan roll än vad som var den ursprungliga avsikten. När högskoleprovet fick rollen som ett generellt urvalsinstrument fanns liten kunskap om dess prognosförmåga. De studier som har gjorts därefter har dock visat att provet har sämre prognosförmåga än betyg och att de som har antagits via högskoleprovet visar på en lägre genomströmning i högskolan jämfört med dem som har antagits via betyg. Provets prognosförmåga tycks dock ha blivit bättre genom den

nya provstruktur som infördes 2011 och som innebar att den kvantitativa delen utökades.

Det finns även en farhåga att möjligheten att skriva högskoleprovet redan under gymnasietiden sänder felaktiga signaler till gymnasieelever, som gör att de väljer strategin att försöka få ett bra resultat på högskoleprovet så tidigt som möjligt i stället för att studera för att få höga betyg. Det finns dessutom ingen begränsning i antalet tillfällen en person kan skriva högskoleprovet och studier visar att resultatet förbättras när provet skrivits mer än en gång. Detta kan ytterligare bidra till att personer väljer att skriva provet tidigt för att försöka förbättra sitt resultat redan under gymnasietiden, vilket kan leda till minskad studiemotivation om ett högt provresultat uppnås. Att provet skrivs flera gånger kan också innebära att individers övergång till högskoleutbildning försenas. Frågan är alltså om högskoleprovet bör få en mer begränsad roll i urvalet jämfört med i dag.

Hur urvalet av sökande utformas kan påverka olika gruppers respektive kvinnors och mäns möjligheter att kunna antas. Exempelvis skiljer sig kvinnors och mäns prestationer som har betydelse för tillträdet åt, bl.a. genom att kvinnor generellt sett har högre betyg och män generellt sett presterar bättre på högskoleprovet. Även för sökande med utländska meriter kan urvalets utformning påverka möjligheterna att kunna antas.

I debatten om vilka urvalsgrunder som ska finnas har även förslag framförts om nya sådana grunder. Exempelvis har tanken förts fram om nationella, sektorsspecifika antagningsprov.

Utredaren behöver således se över frågor om urvalsinstrument och platsfördelning.

Utredaren ska därför

- ta ställning till om högskoleprovet ska få en mer begränsad roll i urvalet jämfört med i dag och i så fall lämna förslag till hur rollen ska se ut,
- i övrigt se över bestämmelserna om högskoleprovet och föreslå eventuella förändringar,
- analysera och föreslå hur ytterligare urvalsgrunder kan utformas,

- särskilt analysera vilken typ av urvalsgrunder som kan möta de behov som finns bland sökande med utländska meriter,
- kartlägga användningen och erfarenheterna av urvalsgrunder som lärosätena själva beslutar,
- utreda och föreslå hur platserna på en utbildning ska fördelas mellan olika grupper av sökande, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Tillträdessystemet ska vara enkelt och förutsebart

Det är viktigt att tillträdessystemet inte är så komplext att personers möjlighet att påbörja eller återkomma till högskoleutbildning påverkas negativt. Bestämmelserna behöver för de sökande vara enkla att förstå, överblicka och förhålla sig till. De bör också vara förutsebara så att de sökande har en rimlig chans att i förväg bedöma sina möjligheter att kunna antas till olika utbildningar. Det är också viktigt att systemet inte förändras ofta och med kort varsel.

De nuvarande tillträdesbestämmelserna är komplexa och i sin helhet svårförståeliga, vilket bl.a. framförts av lärosäten, studie- och yrkesvägledare och berörda myndigheter i olika sammanhang, bl.a. i remissvar som rört förslag om ändringar i tillträdesbestämmelserna. Det beror framför allt på bestämmelserna om behörighet och meritpoäng och på att bestämmelserna i delar av systemet skiljer sig åt mellan olika grupper av sökande. Komplexiteten kommer också av att bestämmelserna har ändrats vid ett flertal tillfällen utan att ett helhetsgrepp har tagits.

Ett visst mått av komplexitet kommer alltid att omgärda ett tillträdessystem på nationell nivå eftersom många olika faktorer påverkar förutsättningarna, bl.a. ett mycket stort antal olika utbildningar, många högskolor och olika grupper av sökande. Systemet ska också uppfylla olika krav som är viktiga för högskolorna och samhället men som inte alltid är lätta att förena med varandra. Tillträdet påverkas även av förändringar som sker både utanför och inom utbildningssystemet i dess helhet, t.ex. förändringar inom gymnasieskolan. Bestämmelserna om

tillträde till högskolan behöver kunna hantera dessa förutsättningar och förändringar och vara så flexibla att inte ständiga justeringar behöver göras.

Bestämmelserna om tillträde till utbildning som påbörjas på grundnivå och som vänder sig till nybörjare är i dag i princip lika för all sådan utbildning. Det har dock visat sig att det finns behov av särskilda lösningar för tillträde till vissa utbildningar, t.ex. officersutbildning och yrkesläroverutbildningen med speciella krav på yrkesförkunskaper, och för vissa grupper av sökande, t.ex. sökande med utländska meriter. Ett nytt tillträdessystem ska å ena sidan kunna hantera sådana behov. Å andra sidan kan särlosningar bidra till att tillträdessystemet blir svårt att överblicka. Behov av särskilda bestämmelser för vissa utbildningar behöver därför vägas mot fördelarna med att ha ett generellt system som är lika för alla.

Komplexiteten i det nuvarande tillträdessystemet beror bl.a. på bestämmelserna om meritpoäng. Dessa innebär att vissa kurser i matematik, moderna språk och engelska från gymnasieskolan ges ett ytterligare värde vid meritvärderingen av betyg. Syftet är att få fler elever i gymnasieskolan att välja fördjupande kurser i matematik och språk. Detta syfte har också uppnåtts. Bestämmelserna innebär dock dels att samma kurser i dessa ämnen kan ge olika poäng beroende på vilken utbildning som söks, dels att olika bestämmelser gäller för olika grupper beroende på när deras betyg från gymnasieskolan eller den kommunala vuxenutbildningen har utfärdats eller om betygen har utfärdats i ett annat land. Ytterligare en aspekt som rör elevers möjligheter att få meritpoäng handlar om elever med annat modersmål än svenska som vill pröva för motsvarande språk som modernt språk. Bestämmelserna i gymnasieförordningen (2010:2039) om sådan prövning kan innebära att det finns olika möjligheter för elever med olika modersmål att kunna pröva för motsvarande språk som modernt språk för att på så sätt kunna få meritpoäng. Eftersom det nuvarande meritpoängssystemet är så komplext behöver det övervägas om det ska finnas kvar eller inte. Om meritpoängen skulle avskaffas, finns det dock även i fortsättningen ett behov av åtgärder som kan få samma positiva effekt, dvs. att elever i hög utsträckning läser fördjupade kurser

i matematik och språk inom gymnasieskolan och vuxenutbildningen. Det behöver analyseras särskilt vilka sådana åtgärder som kan krävas.

Ett sätt att ytterligare öka överblickbarheten och förutsebarheten i tillträdessystemet är att strukturera kraven på särskilda förkunskaper. I dag organiseras de särskilda förkunskapskraven i 20 olika områdesbehörigheter som har fastställts av Universitets- och högskolerådet och omfattar utbildningar inom ett visst utbildningsområde. Förutom att detta system ger presumtiva sökande en överblick över de krav som ställs, möjliggör det också för gymnasieskolan och vuxenutbildningen att planera och lägga upp utbildningar utifrån de krav som ställs för den efterföljande högskoleutbildningen. Ett överblickbart och tydligt system för att organisera kraven på förkunskaper behöver därför finnas även framöver.

Som sökande till högskoleutbildning är det inte bara reglerna för tillträdet som man ska kunna förstå och förhålla sig till, utan också själva antagningsprocessen, där högskolorna har beslutanderätten. Även den kan vara svår att överblicka och förstå eftersom antagningen inte ser likadan ut till alla utbildningar. För vissa utbildningar tas exempelvis sena anmälningar emot, efterantagning görs och fler studenter än vad det finns platser antas i syfte att minska behov av reservantagning till följd av att antagna tackar nej. Det kan därför finnas anledning att även se över antagningsprocessen.

Utredaren ska därför

- lämna förslag på ett tillträdessystem som möter kraven på enkelhet och förutsebarhet,
- analysera och föreslå hur tillträdessystemet smidigt ska kunna hantera förändrade förutsättningar,
- analysera och föreslå hur tillträdessystemet ska kunna hantera behov av särskilda lösningar för tillträdet till vissa utbildningar och för vissa grupper av sökande,
- analysera och ta ställning till om ett system med meritpoäng ska finnas eller inte,
- om ett system med meritpoäng ska finnas även fortsättningsvis, lämna förslag till hur det ska utformas för att möta kraven på enkelhet och överblickbarhet,

- om meritpoäng ska avskaffas, resonera om vilka andra åtgärder som kan behövas för att de positiva effekterna av meritpoängen inom gymnasieskolan ska kvarstå,
- analysera om dagens system med områdesbehörigheter för de särskilda behörighetskraven är ändamålsenligt utifrån olika utbildningsnivåers behov och, om det bedöms nödvändigt, föreslå justeringar i det nuvarande systemet, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Utredaren kan välja att därutöver analysera antagningsprocessen i förhållande till utredningens utgångspunkter och vid behov föreslå förändringar i antagningsprocessen.

Hur bör regleringen utformas?

Det är inte bara tillträdessystemets sakliga innehåll som behöver ses över. Det är också viktigt att det tas ett helhetsgrepp vid utformningen av det nya regelverket så att bestämmelserna som sådana blir enkla att förstå, överblicka och förhålla sig till. I uppdraget att se över tillträdessystemet ingår därför att föreslå bestämmelser för tillträde till högskolan, som ersätter de nuvarande bestämmelserna i högskolelagen (1992:1434) och förordningar som ansluter till lagen. Bestämmelserna ska vara utformade på ett sådant sätt att de sökande har en rimlig chans att i förväg bedöma sina möjligheter att leva upp till de krav som ställs för att kunna antas till olika utbildningar.

Utgångspunkten är att bestämmelserna om tillträde till högskoleutbildning som påbörjas på grundläggande nivå och vänder sig till nybörjare faller inom regeringens s.k. restkompetens enligt 8 kap. 7 § regeringsformen. Tillträdesbestämmelserna är sedan många år även en angelägenhet för riksdagen, som i några fall har lagstiftat på området, eller som har godkänt eller informerats om många av de förändringar som har genomförts vilket har medfört att s.k. formella och informella riksdagsbindningar har uppstått. Universitets- och högskolerådet har bemyndigats att meddela föreskrifter i olika delar. Högskolornas egen beslutanderätt är mindre omfattande när det gäller tillträde än den är på många andra områden.

Att skapa fler vägar in i högskolan och ett enklare system med överblickbarhet och rättssäkerhet för de sökande är viktiga utgångspunkter för utformningen av ett tillträdessystem. Vidare ingår högskolan i ett nationellt utbildningssystem där de olika delarna är beroende av och påverkar varandra. Det gör att riksdagen även fortsättningsvis bör fastställa de övergripande ramarna för tillträdessystemet.

Utredaren ska därför

- analysera i vilken utsträckning delar av systemet bör underställas riksdagen och i vilken utsträckning det bör räcka med att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer meddelar föreskrifter, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Det är viktigt att presumtiva sökande har möjlighet att göra de val i gymnasieskolan som är nödvändiga för att de senare ska kunna söka till den högskoleutbildning som de önskar.

Utredaren ska därför

- föreslå när i tid de nya reglerna bör införas och från och med vilken antagning de bör tillämpas, och
- föreslå nödvändiga övergångsbestämmelser.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska redovisa vilka ekonomiska och andra konsekvenser som förslagen medför i enlighet med kommittéförordningen (1998:1474).

Utredaren ska analysera förslagets konsekvenser enligt principen om icke-diskriminering. Utredaren ska särskilt analysera och redovisa konsekvenserna för olika grupper av presumtiva sökande. Utredaren ska också analysera konsekvenser för gymnasieskolan, den kommunala vuxenutbildningen och folkhögskolan samt för universitet och högskolor och andra berörda myndigheter. Vidare ska konsekvenserna för det tekniska system för antagning som Universitets- och högskolerådet administrerar redovisas.

Samverkan och redovisning av uppdraget

Utredaren ska samråda med Gymnasieutredningen (U 2015:01). Utredaren ska också inhämta synpunkter från universitet och högskolor och andra berörda myndigheter och organisationer, bl.a. Universitets- och högskolerådet, Universitetskanslersämbetet, Statens skolverk, Arbetsförmedlingen, Sveriges förenade studentkårer och Sveriges universitets- och högskoleförbund.

Uppdraget ska redovisas senast den 15 mars 2017.

(Utbildningsdepartementet)